

A black and white photograph of bare trees with a circular graphic overlay containing text.

PROČ  
V  
LOUŽE PŘES DEN  
? MIZÍ ?

TEREZA HODKOVÁ

Proč louže přes den mizí?

Tereza Hodková

Vydalo nakladatelství Backstage Books

Brigádnická 73, Mokrá hora a Řečkovice, 621 00 Brno

Email: [backstagebooks1@gmail.com](mailto:backstagebooks1@gmail.com)

Odpovědný redaktor: Hedvika Landová

Obálka: Tereza Hodková

Sazba a grafická úprava: Tereza Ungrová

Vydání první

© Backstage Books, 2018

© Tereza Hodková, 2018

ISBN 978-80-88049-81-4 (formát PDF)

Tereza Hodková

# **PROČ LOUŽE PŘES DEN MIZÍ?**

Obsah:

Proč louže přes den mizí	4
Jak jsem mohl mít klid	5
Jak ty mně, tak já tobě	11
Mim	17
Publicista	29
Soused	41

# PROČ LOUŽE PŘES DEN MIZÍ

Proč louže přes den mizí, stejně jako mizí lidské duše?  
Proč každým svým slovem dostávám do srdce ránu z kuše?

Proč louže přes den mizí, stejně jako mizí přes den naděje?  
Proč neobjeví se v případech, kdy k životu nutná je?

Proč louže přes den mizí, stejně jako lidské životy?  
Proč alespoň nebudou po nebožtících ve světě šlápoty?

Stále neznám odpověď – Proč louže přes den mizí?  
Proč odpověď je všem živým doposud cizí?

Proč dělo se tak, proč bude se tak dít?  
Dá se ta strašná hrůza zastavit?

Proč děje se tak ve skutečném životě?  
Tak proč, proč někdo dusí se v samotě?

Proč tolik lidí je vysláno mezi překážky do tolika misí?  
Tak proč, proč louže přes den mizí?

# JAK JSEM MOHL MÍT KLID

Pan Andrews se na Nathana podíval tím nejpronikavějším pohledem, jakého byl vůbec schopen. Uchopil do rukou tři nejtěžší encyklopedie, které našel a položil je před sebe na stůl. Knihy byly tak těžké, že se po dopadu na stůl ozvalo hlasité bouchnutí a celý stůl se rozklepal. Ostatní žáci celé dění upřeně sledovali. Moc dobře věděli, co se bude dít dál a pokud někdo nevěděl, tak alespoň tušil.

„Takže pane Nathane Flynte... byl byste tak laskav a sdělil své třídě a především mně, proč jste dnes nepřinesl svůj školní projekt, když byl dnes poslední termín na odevzdání?“ zeptal se profesor Andrews a škodolibě, ale stále s vážnou tváří se ušklíbl.

„Já...j..já...omlouvám se...“

„To ale není odpověď na mou otázku. Omluvu jsem od vás chtěl slyšet poněkud dříve... teď od vás žádám vysvětlení.“

„Žádné nemám...“

„Takže nám chcete vážený pane Flynte sdělit, že jste se na svůj úkol zcela prostě vykašlal!“

„Ale to... to ne! Já... jenom... já jsem... já zapomněl...“

„Ach tak... a uvědomujete si svou chybu pane Flynte?“

„Ano...“

„A tušíte, že vás nemine spravedlivý trest?“

„Ano... tuším.“

„V tom případě... jděte si stoupnout tam do toho rohu...“ poručil profesor Andrews a následovně popadl do rukou všechny těžké knihy, které si předtím položil na stůl. Teď už bylo jasné ale naprosto všem, co ubohého Nathana čeká. Andrews přistoupil do rohu, kam před chvílí Nathana poslal a pronesl: „Ach... pan Nathan si zřejmě stále nepamatuje, jak tento trest probíhá... nu tedy. Pan Nathan si má stoupnout do rohu naší učebny, pravou i levou paži dát dopředu a držet nějakou dobu, kterou mu samozřejmě já určím, knihy, které opět já vyberu. Tak nevím na co čekáte! Tady máte pár svazků biologických a technických učebnic a poprosím vás třeba o... hodinu a půl? Ale ano. To se přesně hodí. Tak honem... nemáme na to celý den pane Nathane. Nebo snad chcete všechna pravidla opět zopakovat?“

„ Ne pane... rozumím...“

Nathan dal bezmocně obě ruce před sebe a uchopil knihy, které mu profesor dal. Byla to neuvěřitelná dřina. Nathana obě dvě ruce bolely už po prvních pěti minutách a představa, že má v takové poloze strávit déle, než šedesát minut byla strašná.

Profesor neváhal ani chvíli a pokračoval ve výkladu, který musel kvůli potrestání přerušit.

„Dobře tedy... my budeme pokračovat ve výuce a nebudeme se už déle zabývat případem, jako byl Nathan. No tedy... určitě všichni známe literární mistry, jako byl například Shakespeare, Molière, Diderot, Defoe, Swift, Goethe a mnoho dalších. Zmiňuji se o tom proto, abyste se mohli inspirovat při vašem novém projektu. Napíšete příběh, který se musí odborně podobat jednomu z nich. Musí to být dílo jako od samotného mistra, ale ovšem s vaším námětem a myšlenkami. Žádné kopírování nesnesu... a pokud se někdo opováží, dopadne jako... ehm... třeba jako tady pan Nathan. Takže si na tom dejte opravdu záležet. Téma i styl nechám na vás. Nezmínil jsem se ale o podmínkách... nuže... minimálně deset středně velkých stran. Všichni budete psát psacím písmem! Jakmile někdo napíše slovo písmem tiskacím, bude známkován o stupeň dolů! Takže se opravdu snažte. Ehm... Nathane, doufám že jsi mě slyšel. Nechceš být přeci pro smích i v další den odevzdání. Ale ne... zapomněl bych. Projekt se bude odevzdávat přesně za týden, tedy dvacátého prvního listopadu! Slyšíš Nathane? Dvacátého prvního! No třído... doufám že jste oproti Nathanovi vzorní žáci a že si dokážete udělat ve věcech pořádek. V tuto chvíli si všichni otevřete učebnice světové literatury na straně 42. Budeme probírat historickou tematiku v literatuře. Nuže tedy... v literatuře se můžeme setkat s různými historickými prvky. Historicky založeny jsou například kroniky. Jedna z těch naprosto nejzn...“

Nathan cítil bolest. Nevydržel by už ani vteřinu. Ruce mu bolestí křupaly. Až to nakonec nevydržel a knihy pustil. Už když letěla první kniha k zemi, tušil, že největší problémy teprve nastanou. Ale Nathan byl přesvědčen, že se musí vzchopit.

Profesor se otočil směrem k Nathanovi a opět si ho tím pronikavým pohledem prohlížel, až nakonec pronesl: „ Pane Nathane Flynte... snad nejste slepý a vidíte, že vám něco upadlo. Nebo snad čekáte, až vám ty knihy zvednu a osobně předám?“

Nathan věděl, že není radno si s profesorem zahrávat (a to hlavně v Nathanově případě, protože ho profesor bez pochyby nenáviděl), ale v ten moment ho něco vedlo k odpovědi velmi odvážné. Odhodlal se a odpověděl: „ Ne.“

Profesorovi z tváře okamžitě zmizel jeho škodolibý úsměv a nahradila ho tvář zcela vážná. Andrews takovou odpověď rozhodně nečekal.

„Co že jste to řekl pane Nathane? Mohl byste svou odpověď prosím pěkně zopakovat?“

„Řekl jsem... že ne.“

„Jste si svými slovy jist?“

„Ano...“

„Dobře tedy. Knihy nechte ležet tam, kde momentálně leží a pojdte ke mně trochu blíž. No pojdte... nemusíte mít strach.“ řekl profesor a znovu se tak škodolibě ušklíbl.

Nathanovi nezbývalo nic jiného, než přistoupit blíž. Věděl, že kdyby tak neudělal, měl by problém o to větší. Když byl Nathan od profesora v minimální vzdálenosti jeden metr, profesor se na malou chvíli vzdálil a začal prohledávat třetí šuplík svého stolu. Celá učebna ulehla tichem. Všichni studenti se upřeně dívali na celé dění. Tentokrát absolutně netušili, co se bude dít. Až nakonec profesor ze šuplíku vyndal padesátimetrové pravítko. Šuplík zpětně zavřel a vrátil se k Nathanovi.

„Ruce dopředu!“

Nathan učiteli vyhověl a ruce dopředu opravdu dal. Profesor Andrews zvedl pravou paži nad hlavu a pravítkem, které v téže ruce držel, udělal pohyb tak prudký, až musel Nathan samou bolestí vykřiknout. Ruce ho ukrutnou bolestí pálily. Doufal, že už je samému dění konec, ale nebyl. Profesor takový pohyb zopakoval



ještě patnáctkrát. Nathanovi se hrnuly z očí slzy. Nebyly to slzy smutku, ale bolesti.

Když profesor skončil, pravitko vrátil zpět a Nathana poslal zpátky do jeho lavice.

„Možná se milí studenti divíte, proč jsem tolik krutý, ale někdy je autorita a potrestání velice důležité. Pokud chcete žalovat rodičům, bude to naprosto zbytečné. Nade mnou totiž nemá absolutně nikdo moc a stejně... nikomu jinému se v této třídě nic neděje, takže nebuďte uffňukaní a plňte své úlohy...“

Nathan si mnul rudé ruce, které hořely a zároveň se topily v malých potůčcích krvavého potu. Nechápal, proč musí mít život tak pokažený a proč zrovna on musí podléhat tolika nenávisti. Ke všem ostatním se profesor choval přiměřeně, ale pouze k Nathanovi byl takový.

„Nathane, byl by ochoten strávit pár minut po škole?“ zeptal se profesor arogantně po hodině Nathana. Nathan neměl příležitost jakkoliv odpovědět, neboť mu Andrews ihned skočil do kterékoliv odezvy: „ Tak se posaď. Potřebuji s tebou probrat tvé chování...“

„Moje?!“ vykřikl zcela nekontrolovatelně Nathan.

„Ano, tvoje.“

„Jak můžeme...proboha copak jste úplně slepý?“

„Nathane, nejsem jasnovidec, ale řekl bych, že začínáš být poněkud drzý...“

„Ach...ovšem. Když...když pro jednou řeknu, co si doopravdy myslím, jsem hned drzý...“

„Přestává mě tvoje chování bavit... Nathane, možná tedy nebudeš pár minut, ale pár hezkých hodin...“

„Proč se ke mně chováte, jako k hromadě hnoje?! Já...proboha já ani nevím, jak víc se mám vyjadřovat, já prostě...“

„Nathane, já tě varuji...“

„Znovu mě varujete, ale já si nedám říct. Ke všem se chováte, jako k lidem, jenom ke mně se chováte, jako k...já nemám slov! Co mám na sobě změnit, abych se vám zdál být normální?! Oblečení, vlasy nebo snad...“

„Nathane, uklidni se...“

„Můžete mě konečně nechat na pokoji nebo si na mně snad hodláte dál vybíjet svůj vztek nebo asi...“

„Nathane, ticho!!!“

„Nebudu ticho, pokud mně nenecháte...“

„Buď konečně zticha, ty...!!!“

Všude se rozlehlo ponuré ticho. Na zemi Nathan, držejíc si od krve potřísněný nos. Před ním profesor, který nedokázal uvěřit tomu, že něco takového opravdu udělal. Ve dveřích třídy ředitel, původně čekajíc na profesorův drahocenný čas, avšak fascinován tím, že je ve škole zaměstnán někdo, kdo by byl schopen udeřit dítě.

Nathan se spokojeně usmíval. Tušil, že se jeho život po tolika letech změní k lepšímu a to především proto, že se z jeho života vytratí někdo, jako byl pan Andrews. Ten démon, jež mu ničil obrovskou část jeho života. Nathan si byl jistý jednou jedinou věcí. Kdyby se mu někdy pan profesor omluvil, neodpustil by ani jeden jediný křivý pohled.

Přišla ona chvíle. Školní zvonek se probudil a vydával všem studentům tak známý zvuk. Nathanovo napětí vzrostlo. Dveře se roztřáslly. Klika se zachvěla. Někdo ji uchopil. Nathan si nenechal ujít ani jeden jediný detail. Dveře se otevřely úplně. Nathan pohlédl, přičemž se jeho radostná tvář zkroutila do toho nejnechápavějšího pohledu. Těch pár šedivých vlasů. Ty brýle, jež nikdy nesundával z očí. Ach, ten pohled! Spatřil profesora Andrewse, který jakmile svou oběť spatřil, zlomyslně usmál. Veškerá radost se z Nathanova srdce rozutekla pryč s myšlenkou, že onen letitý souboj nevyhrál, nýbrž ještě několik let potrvá. Takové pocity ale nehodlal snášet. Nechtěl být pro smích dalších několik let. Nemohl být Andrewsovou obětí tak dlouho. Však by to psychicky možná vůbec nezvládl. Do jeho malých přivřených očí se draly slzy.

Zvedl se ze židle. Všichni na něj tupě zírali. Netušili, co se bude dít. Nikdo si s Nathanem v životě tolik nerozuměl, tudíž mu neměl kdo co rozmlouvat. Jeho kroky byly velmi těžké. Pravou rukou uchopil kliku, jež otočil doleva.. Shlédl dolů. Ze třetího patra vypadalo všechno tak maličké. Všechny ty domy a baráčky, které vídával každý den při cestě ze školy domů. Ten park, do kterého chodíval jako předškolák s rodiči na procházky. Všichni ti lidé, které dennodenně potkával. Levou nohou nakročil. Ale.. Ale chce to opravdu udělat? Vážně chce vše tak rychle

vzdát? Ovšemže ano. Nečekal na nic. Vyklonil se pomalu z okna, aby všechnu tu krásu ještě naposledy spatřil. Všichni ho nehnutě sledovali a to včetně Andrewse.

Ve třídě vypukla panika, protože Nathanův pád bylo to poslední, čemu by byl kdokoliv, kdo byl oné události přítomen, schopen uvěřit, ale to už vcházel do třídy o ničem netušící ředitel, jež přišel oznámit Andrewsův odchod ze školy.

# JAK TY MNĚ, TAK JÁ TOBĚ

Bylo kolem osmé hodiny večer, když nechala postavit vodu na čaj. Chvíli čekala, párkrát se podívala z okna, až nakonec zalila čajový sáček položený v červeném hrníčku s bílými puntíky vařící vodou. Otevřela dveře a vstoupila na balkón. Jednou rukou držela hrníček, druhou se držela zrezivělého zábradlí hledíc na holé stromy, které své listy už dávno shodily.

Poslední dobou jí připadalo, že se jí všechna snaha drobí pod rukama a padá do neznáma nikým neviděna. Měla jednoduše pocit, že se jí nic nedaří. Nebyl to ani tak pocit, jako fakt. Náhle se otevřely domovní dveře. Nejdříve bylo slyšet cvaknutí klíčů, až potom těžké kroky. Ona, Kaila Fullerová, věděla, že to je bezpochyby její manžel. To byl důvod k tomu, aby veškerý stres něčím potlačila. Vyndala z kapsy cigaretu, kterou následovně zapálila. Měla strach, co přijde.

Deon byl její manžel a když si ho brala, rozhodně se jí v hlavě nezrodilo ani menší pomýšlení, že by takové pocity, které zrovna prožívala, někdy pocítila. Dříve jejich vztah doprovázela láska, ale během osmi let se změnila v čirou nenávist. Z Deona se stal agresivní hulvát, a tak každý den, strávený společně v jednom domě, doprovázely nadávky, pokřiky, naschvály, drzé poznámky a sem tam i nějaká ta rána. Od těch dob, se ho Kaila začala bát. Byla přeci jen ale ráznější povahy, a tak se čas od času odvážila i rozvážně odpovídat a argumentovat. Ovšem ne vždy úspěšně.

Deonovy kroky byly hlučnější a hlučnější. Zřejmě vycházel schody. Kaile se roztřáslы ruce. Chtěla se napít čaje, ale hrníček jí spadl na zem a roztříštil se na několik porcelánových střepů. Oběma rukama si musela zakrýt ústa, přičemž jí málem vyklouzla z ruky i cigareta, kterou jen tak nemotorně udržela. Za svými zády náhle pocítila šum a zvuky otevírajícího piva. Za pár minut téže zvuky uslyšela pár vzdáleností od sebe. Znenadání se otevřely dveře, vedoucí na samotný balkón.